

дитѣ пасятъ деветъ стада... Главатарѣтъ се спира, провиква се високо „аминъ“, четата повтаря високо възгласа му и той пакъ тръгва презъ пжтища и друмища. Младъ юнакъ гони вакли стада, и навсѣкжде — по ниви и ливади, по гори и планини — се носи миризъ отъ прѣсния хлѣбъ на българина, намазанъ съ медъ и масло...

Следъ благословията на главатаря сестритѣ ми подаряватъ на всички коледари вити краваи, слагатъ въ дисагитѣ кжсъ сланина, кървавица и разтварятъ широко вратитѣ. Коледаритѣ си отиватъ. Нахлува студена вълна. Сестритѣ ми гледатъ окаляната черга и този пжтъ забравятъ да се сърдятъ. Свирката отново се обажда и повежда четата изъ други дворове.

Въ стаята става тихо. Огънятъ е загасналъ, бѣдникътъ тлѣе въ пепелъта. Татко се прозява. Време е вече да спимъ. Братъ ми и азъ отиваме въ студената стая, лѣгаме въ леглата си и мълчимъ. Искаме да си приказваме за много нѣща отъ живота на учителя и ученика, но Бѣдни вечеръ ни владѣе, не само съ тайната на великото Рождество Христово, но и съ силата на вѣковнитѣ родови обичаи, въ браздитѣ на които азъ се чувствавамъ като плодно зрѣнце.

— Бате, спишъ ли?

— Не, не ми се спи! — отговаря братъ ми.

— И мене не ми се спи!

Все пакъ зимната нощъ ни побеждава, азъ обръщамъ грѣбъ къмъ стената, затварямъ очи и заспивамъ.

На сънъ чувамъ дълбокъ камбаненъ звънъ. Съпвамъ се и виждамъ бѣлата нощъ презъ прозореца. Щомъ нощта е прехвърлила, татко е станалъ и отишелъ на църква, за да възвести на селото раждането на божествения Младенецъ.

Всички сме будни и на крака. Камбаната бие за втори пжтъ. Облѣчени въ нови дрехи, тръгваме къмъ църквата. Азъ вървя до брата си. Затѣваме въ мекия снѣгъ и гледаме низкото снѣжно небе. Снѣгътъ е пре-